

17 Φεβρουαρίου 2015

Ο Γέροντας της καρδιάς μας...(Άγιος Παΐσιος)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

Τέσσερις Βολιώτες μιλούν στον ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ για τη γνωριμία τους με τον Άγιο Παΐσιο

Τόπος κατάνυξης και προσκυνήματος έχει καταστεί η Μονή του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης, όπου συρρέει πλήθος πιστών, κλείνοντας ευλαβικά το γόνυ μπροστά στον τάφο του γέροντα Παΐσιου του Αθωνίτη, ο οποίος αγιοποιήθηκε πρόσφατα με απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Είκοσι ένα χρόνια μετά την κοίμησή του, η πνευματική παρακαταθήκη, τα λόγια και οι διδαχές του Γέροντα Παΐσιου παραμένουν πηγή δύναμης και ελπίδας για εκατομμύρια ψυχές. Άνθρωποι από κάθε γωνιά της γης, μεταξύ αυτών και αναρίθμητοι Βολιώτες, είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν το φωτισμένο Γέροντα, να ακούσουν τα λόγια του και να λάβουν την ευχή του.

Ρεπορτάζ: ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΥΔΡΑΙΟΥ

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης, κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης, ο οποίος γεννήθηκε στις 25 Ιουλίου 1924 και κοιμήθηκε στις 12 Ιουλίου 1994, έγινε ευρέως γνωστός για τον βίο και το έργο του. Η κατάταξή του στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας πραγματοποιήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2015 σύμφωνα με την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Ασκήτευσε στο Άγιο Όρος και στο Όρος Σινά, ενώ η επίγεια πορεία του συνδέθηκε με την Παναγούδα, όπου τον επισκέπτονταν πλήθη πιστών. Ήταν τόσο μεγάλο το πλήθος, ώστε υπήρχαν ειδικές σημάνσεις που έδειχναν τον δρόμο προς το κελί του. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του, συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή, σε σημείο να ξεκουράζεται ελάχιστα, 2 με 3 ώρες την ημέρα. Εξακολούθησε όμως να δέχεται και να προσπαθεί να βοηθήσει τους επισκέπτες, ενώ συνήθιζε επίσης να φτιάχνει «σταμπωτά» εικονάκια τα οποία χάριζε στους επισκέπτες σαν ευλογία.

Καταλυτική γνωριμία

Η γνωριμία με τον Άγιο Παΐσιο ήταν καταλυτική για πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι έκαναν κανόνα ζωής τα λόγια και τις συμβουλές του, κρατώντας τα ως πολύτιμη πνευματική παρακαταθήκη. Τέσσερις Βολιώτες, οι οποίοι είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν, καταθέτουν τις μαρτυρίες τους στον ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ, τονίζοντας ότι ήταν συγκλονιστικές και καθοριστικές για την μετέπειτα ζωή τους, οι στιγμές που βίωσαν.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση ανακαλεί προσωπικές μνήμες ο Γιάννης Νικολόπουλος, συνταξιούχος Τελωνειακός, ο οποίος επισκέφθηκε για πρώτη φορά τον Γέροντα Παΐσιο τον Οκτώβριο του 1992, στο ασητηρίό του, την Παναγούδα, μαζί με παρέα φίλων του. Η συγκλονιστική μαρτυρία του κ. Νικολόπουλου είναι καταγεγραμμένη στο βιβλίο του Νικόλαου Α. Ζουρνατζόγλου, με τίτλο «Μαρτυρίες προσκυνητών-Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης 1924-1994» και σκιαγραφεί με έντονα

συναισθήματα μια συγκλονιστική εμπειρία ζωής. «Ένας από την παρέα μου τον ρώτησε: «Γέροντα, όταν έχεις ένα πάθος και το παλεύεις, και αυτό, αντί να υποχωρεί, γιγαντώνεται, τι παραπάνω πρέπει να κάνεις για να απαλλαγείς από αυτό;». Ο Γέροντας απάντησε: «Δεν πολεμάται ποτέ το πάθος κατακέφαλα. Δε θα το νικήσουμε ποτέ έτσι. Πολεμάμε την αιτία που δημιουργεί το πάθος. Π.χ. είσαι χαρτοπαίκτης; (Λέγοντας τη λέξη αυτή, με κοίταξε κατάματα. Ημουν, βλέπετε, χαρτοπαίκτης και δεν το είχα πει στο Γέροντα). Δεν συναναστρεφόμαστε με χαρτοπαίκτες, ούτε συχνάζουμε σε λέσχες και καφενεία όπου παίζουν χαρτιά. Αλλάζουμε φίλους και τόπο. Να θυμάστε: το πάθος δεν πεθαίνει εύκολα, απλώς κοιμάται και όταν υπάρξουν οι κατάλληλες συνθήκες, ξυπνάει και γίνεται μεγαλύτερο από πρώτα. Γι' αυτό χρειάζεται προσοχή και προσευχή. Μετά από εκείνη την επίσκεψή μου στο Γέροντα, με τη βοήθεια του Θεού και τις ευχές του, δεν ξαναέπαιξα χαρτιά μέχρι σήμερα» αναφέρει ο κ. Νικολόπουλος, υπογραμμίζοντας ότι οι διδαχές του Γέροντα Παΐσιου ήταν καθοριστικές για τη μετέπειτα ζωή του.

Υπόδειγμα ταπεινότητας, υπομονής και πίστης, χαρακτηρίζουν το Γέροντα Παΐσιο όσοι είχαν την τύχη να λάβουν την ευχή του. Ο Γιώργος Σάμιος, οδηγός ταξί, αναφέρει: «Τον Γέροντα Παΐσιο τον είδα για πρώτη φορά σε ένα Μετόχι της Μονής Σινά, κοντά στην Αμερικάνικη πρεσβεία στην Αθήνα και κατόπιν τον επισκέφτηκα στο Άγιο Όρος. Ακούγοντάς τον εντυπωσιάστηκα τόσο, ώστε αποφάσισα τη συζήτησή μας, να την κάνω θέμα διάλεξης, με μια ομάδα νέων. Παρότι πέρασαν τριάντα χρόνια, θυμάμαι τη συνάντησή μας σαν να έγινε χθες. Ο Γέροντας έβλεπε μέσα στην ψυχή του καθενός και το πρώτο που μας ρωτούσε ήταν «εξομολογείσαι; Έχεις πνευματικό;». Προσωπικά με απασχολούσε ένα θέμα και το συζήτησα με τον Γέροντα, ο οποίος μου είπε τι θα γινόταν και όντως μετά από 20 χρόνια, το πρόβλημα που με απασχολούσε, λύθηκε με τον τρόπο που είπε». Ο κ. Σάμιος περιγράφει «άνθρωπο του Θεού» τον Γέροντα Παΐσιο, ο οποίος συχνά έλεγε ότι «πρέπει να υπακούμε και όταν αδικούμε, γιατί ο Θεός ανταποδίδει την υπομονή στην αδικία», για να προσθέσει ότι «κράτησα τις διδαχές του, που σήμερα τις βλέπουμε γραμμένες σε βιβλία».

Ο Γεωπόνος Αντώνης Παπαντωνίου επισκέφθηκε τρεις φορές το Γέροντα Παΐσιο, υπογραμμίζοντας ότι «πάντα καθόμουν σε μια άκρη και άκουγα τις απαντήσεις του. Παρά το γεγονός ότι δεν είχε πραγματοποιήσει εγκύκλιες σπουδές, είχε τελειώσει μόνο το Δημοτικό, είχε μια τεράστια παιδεία και μέσα από έναν πολύ απλό προφορικό λόγο, σου έλεγε πράγματα πολύ δύσκολα. Ο προφορικός του λόγος ήταν πολύ απλός και πολύ κατανοητός». Ανατρέχοντας στις μνήμες εκείνης της περιόδου, ο κ. Παπαντωνίου αναφέρει ότι πλήθος ανθρώπων οι οποίοι αντιμετώπιζαν διάφορα προβλήματα, επισκέπτονταν τον Γέροντα για να ζητήσουν

τη συμπαράσταση, τη συμβουλή και την ευλογία του. «Μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, αναφέρει ο ίδιος, όταν τον ρώτησε ένας απλός, θρησκευόμενος άνθρωπος, «δουλεύουμε από το πρωί ίσαμε το βράδυ χειρονακτικά κι όταν πάμε στην Εκκλησία είμαστε κουρασμένοι. Δεν μπορούμε να παρακολουθήσουμε τη λειτουργία. Μήπως αμαρτάνουμε;».Ο Γέροντας απάντησε ότι «η Εκκλησία και η λειτουργία είναι όπως ένα μεγάλο καράβι. Όπως μπαίνεις μέσα το καράβι για να ταξιδέψεις στον προορισμό σου, όσο κουρασμένος κι αν είσαι, πήγαινε στην Εκκλησία, άκου τη λειτουργία κι όταν θα φύγεις μετά την απόλυση, θα έχεις κερδίσει πολλά». Μέσα από την απλότητα του λόγου, επισημαίνει ο κ. Παπαντωνίου, σου έδινε εξηγήσεις και λύσεις».

Ο Φιλόλογος Γιάννης Πατρίκος, θυμάται χαρακτηριστικά: «Είχα την ιδιαίτερη ευλογία να τον συναντήσω τρεις φορές στο ησυχαστήριό του, στην Παναγούδα κοντά στις Καριές του Αγίου Ορους. Εκεί ήταν ο γέροντας και ήταν λίγο δύσκολο να πλησιάσει κανείς, γιατί πήγαινε πολύς κόσμος. Μπαίναμε μέσα με τη σειρά. Χτυπούσαμε ένα κουδουνάκι και μας άνοιγε την πόρτα. Για καθίσματα είχε κούτσουρα από κορμούς δένδρων και πάντοτε ελεύθερη την ευλογία, λουκουμάκι και νεράκι, και δίδασκε. Ελεγε διάφορες συμβουλές. Τον γνώρισα τον Ιούλιο του 1980. Είχαμε πάει για πρώτη φορά στο Άγιο Όρος με το Χρήστο Ζαχαρόπουλο και το Θωμά Παπαθωμάϊδη. Ήταν μια πολύ ευλαβική φυσιογνωμία, Αγία μορφή πραγματικά και ο λόγος ο οποίος έβγαινε από τα χείλη του, ήταν θεόπνευστος.

Κάποια άλλη φορά, είχε λιγότερους επισκέπτες και μπορούσαμε να τον δούμε και κατ' ιδίαν. Πηγαίναμε παραπέρα όπου ήταν μια βελανιδιά και είχε ένα καθισματάκι ο γέροντας όπου κάθονταν και συνομιλούσε με όσους ήθελαν να του εκμυστηρευτούν το πρόβλημά τους. Ήταν θεόπνευστα τα λόγια του. Έδινε συμβουλές για τη ζωή, είμαστε νέοι τότε, για τις οικογένειές μας. Ήταν όντως Αγία μορφή, ένιωθε κατάνυξη κανείς όταν τον αντίκριζε. Ήταν συγκλονιστικές οι στιγμές αυτές» υπογραμμίζει ο κ. Πατρίκος.

Οι διδαχές του Αγίου

Η προτροπή του Γέροντα ήταν: «να σκεπτόμαστε θετικά για τον συνάνθρωπο και όχι αρνητικά, γιατί αλλιώς εισέρχεται η πονηριά στον άνθρωπο και η ισχυρογνωμοσύνη».

Παράλληλα ο ίδιος ανέφερε: «Ό,τι προσφέρουμε ή κάνουμε, πρέπει να γίνεται φιλότιμα και όχι αναγκαστικά και συμφεροντολογικά. Να μην ακολουθούμε από φόβο αλλά να έχουμε θέληση και καλή προαίρεση, όπως και ο Χριστός όταν ήρθε σε αυτόν τον κόσμο».

Πάγια θέση του ήταν ότι «δεν πρέπει συνέχεια να μεριμνούμε για τα «βιοτικά» πράγματα, γιατί ο Θεός προνοεί έτσι ώστε να μας δίνει αυτό που ποθούμε, πολλές φορές πριν καν το ζητήσουμε, αρκεί το μυαλό μας να βρίσκεται σε Αυτόν και να προσευχόμαστε».

Η πλήρης υπακοή, σύμφωνα με το γέροντα επιφέρει την ταπείνωση που είναι η αρχή όλων των καλών κι όπως έλεγε συχνά: «Οι αδικημένοι είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού».

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca